בוח א מיי׳ פי״ח מהל׳

בח"א מו"ל פי"ח מהל פסה"מ הלכה כד: מב מי" פי"ט מהלי מעה"ק הלכה טו: ג מי" פ"ה מהלכות מעילה

הלכה טו:

הננה עו. בא ד מיי' פ"א מהלכות תמורה הלכה ו:

תמורה הנכה ו: גב ה מיי' פ"ג מהל' מעה"ק הלכה ה ועיין רש"ק: גג ו מיי' פרק א מהלכות גג ו מיי'

פסה"מ הלכה לד:

מה.

הלכתא למשיחא א"ל אביי אלא מעתה כל סהלכתא למשיחא

שחימת קדשים לא לתני הלכתא למשיחא

הוא אלא ידרוש וקבל שכר ה"ג דרוש וקבל

שכר הכי קאמינא לך הלכתא למה לי לישנא אחרינא א"ל הלכה קאמינא: כותני"

משום עובדי כוכבים אין חייבין עליהן משום פיגול נותר וממא והשוחמן בחוץ פמור

דברי רבי שמעון או ° רבי יוסי במחייב: גבו׳

ית"ר קדשי עובדי כוכבים ילא נהנין ולא

מועלין ואין חייבין עליהן משום פיגול נותר

וממא דואין עושין תמורה סדואין מביאין בו נסכים

אבל קרבנן ° מעון נסכים דברי רבי שמעון

אמר רבי יוםי רואה אני בכולן להחמיר

שנאמר גו בהן ילה' ייבר"א בקדשי מובח אבל

בקרשי בַדק הבית מועלין דּ בהן: ״לא נהנין

ולא מועלין: לא נהנין מדרבנן ולא מועלין ®דגמר

מעילה יחם יחם מתרומה (6) דבתרומה

כתיב יבני ישראל ולא עובדי כוכבים: ואין

חייבין עליו הו משום פיגול נותר וממא: מ"ם

דאתי פיגול עון עון מנותר ואתי נותר חילול חילול מטומאה ובטומאה כתיב © בני

ישראל ולא עובדי כוכבים: ואין עושין תמורה:

מאי מעמא ∘דאיתקש תמורה למעשר בהמה

ומעשר בהמה איתקש למעשר דגן ובמעשר

דגן כתיב בני ישראל ולא עובדי כוכבים

יוכי דבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד בהיקש o

מעשר דגן חולין הוא הניחא למאן דאמר מבתר מלמד אזלינן אלא למ"ד בתר למד

אזלינן מאי איכא למימר אלא מעשר בהמה

חובה שאין קבוע לה זמן הוא וחובה שאין ו

לה זמן קבוע ישראל מייתו עובדי כוכבים

לא מייתו: ואין מביאין נסכים: תנו זו רבנן

אזרח אזרח למביא נסכים ואין העובד י

כוכבים מביא נסכים יכול לא תהא עולתו

מעונה נסכים ת"ל ֹיככה: אמר רבי יוסי רואה

אני בכולן להחמיר ח בר"א בקדשי מזבח

כו': מ"מ הסבר כי גמרה מעילה חמ חמ

מתרומה דומיא דתרומה דקדישא קדושת

הגוף אבל קדושת בדק הבית דקדושת דמים

לא ית"ר ידם שנממא וזרקו בשוגג הורצה

 ל) סנהדרין נה:, ב) [סוטה מד.
 סנהדרין שם ועה.] ירוש׳ נזיר
 פ"ז ה"ב, ג) ירוש׳ ספ"ג
 דתרומות, ד) סמורה ב: (ערכין ה:) [מוס' פ"ה ה"ד, **ה**) ירושי תרומות פ"א סה"א, יבמות תרומות פ"א, יכבוות פ"ג ה"ב, ו) ערכין ה:, 1) [ממורה ג. כל הענין] **מ)** [פססים לג. קידושין מכ: סנהדרין פד. ממורה שם מעילה ימ:ן, **ע**) [לקמן ס:] מט מכות ית:], עו [נקמן כ:] מט מכות יט., ז' [נקמן כו ממורה כל:,

ל) [מכות יט: ע"ש לקמן כ:

ממורה לל: ע"ש], ל) [ממורה
ג. מנחות עג:] ספרי שלח סוף
קו. ירוש' שקלים פ"א ה"ד,

עי ירוש' שקלים פ"א "מ", מה"ג. () פחחים נוו: פ: יוחה ז יבמות ל. גיטין נד. מנחות כה.,

במות ל. גיטין נד. מנחות כה.,

ס) [לא נמלא שם בקידושין],

נדאז יהיו כולם לדיקים. כ״א

בתו"י יומל, וע"ע תו' יומל יג.

ד"ה הלכה ומה שנרשם שם בלדוז.

ומעשר דגן]

שינויי נוסחאות א] בקלת נוסח' ובמשניות איתה רבי מאיר (הגרי"ב). וכ"מ כירוש' ספ"ג דתרומות (מלאב"ש). ועי' מעיל שמואל דלגי' זו מיושב קו' מעיל שמואל דלגיי זו מיוסב קוי מוד"ה והשומטן. וע' יפ"ע: מוד"ה והשומטן. וע' יפ"ע: בו במנודה הנינ" ואין מביאין עליהם נסכים. וע' כ"מ פ"ג וע" הל"ה ביה גיי הר"ע. ע" מוסף רש"י: גן מינות שנאמי בהן להי ליתל במנורה ר"ש ע"מו בהן ורש"י. ג'יג כן וע"י קר"ל: דן ס"י מודה ר"ש בישמעלין בהן ורש"י ל"ג כן נש"ח. ובמוספתל גרים ל"ה! לע עליהו ו"ש"ח! וו שאח (מ"מ). וכתוספתל גריס ליה: ה] ל"ל עליהן (*ש"מ): ו] שאין קבוע לה זמן (כתה"י): ז] ל"ל תניא אזרח (הגרי"ב): ח] כס"י ים להחמיר מ"ט לה׳ כתיב בהו במד"א בקדשי כו׳ קסבר כו׳. ורש"י ל"ג כן (ש"ח). וע' לעיל לות ל: מו אקביעות (ש"m) מות 7: בון אקביעות (ש"מ):

"] שהתפיס מנה (*ש"מ: "אן 5"ל)

רבטומאה (*ש"מ: צ"ק והגר"א):

"ב] מינות וינזרו מקדשי (מוקק.

ול"ל אשר יקדישו (הגר"א):
"ג] ככל דפק"י כתוב תמורת [וכן לכתה"ין, ול"ל תמורה תמורת בהמה (דק"ם). א"ה וגלענ"ד לל"ל תמורת בהמה למעשר לכ"ל תמורת בהמה למעשר בהמה והל"ה. וכן גילסת לש"י לתמולה ג' ע"ה דאיתקש תמורת בהמה למעשר בהמה: תמורת בהמה למעשר בהמה.
יד] הלמד בהיקש מעשר וכוי
בהיקש מדגן שלא יהא כו'
כל"ל (*שיח: מו) ל"ל לה (ש"ח:
מו) נסכים בכל יום ודוקא
אזרח ולא עכו"ם כל"ל והס"ד. ומה"ל מביא נסכים. בפני וכו׳ (ש"מ): יו] סיכת דגמרה נמחק (ש"מ): יח] עס איתא אמר ר"י (ש"ח). יהן עס קימס אמר ר"י אמר שמואל (הגרי"ב): יש] נט"מ נוסף ולא פריך הלכתא למשיחא: כ] יוסי הלכתא למשיחא. בן יוסד דאמר ראשון (שיח: בא] הוא דאית ליה לל"ל (שיח: בבן איסור כיון דליכא (שיח: בנ] ל"ל עקיבא (שיח וציק) ועי מלחייט: ברן נד"ו חימת לחן הדיכור שכע"כ אבל העצים והלבונה כו'. ואינו נד' כדיכור והכבוגה כרי. וחינו נדי כדיבונ בפנ״ע אלא הכל המשך אחד ובד' המאוחרים העתיקוהו לע״ו דשייך למשנה שם, וע' בה"ו. אבל בש"מ הניחו כאן במקומו, אלא בש"מ הניחו כמן במקומת מנס שהומיף מילות קישור וכל"ל וא"ת הא דתנן לקבון נומא ר"ש בדבר שדרכו לאכול חייב אבל העצים הלבונה כו" והד"ח: כהן ל"ל שקדשי עכו"ם וכרי (הגרייב): כו] ל"ל פריך (ש"ה): בון התם טובא (ש"ה): כהן ל"ל לכתנים (ציק): כבן ל"ל ללפנים (ביק): כבן ל"ל ללפני גרי בהן ל"ל ללפני גרי הר"ל ל"ל ללפי גרי הר"ל ל"ל ללפי גרי הר"ל ל"ל ללפי גרי הר"ל להתי לונה מ"ק פיגול נותר וטותא פסק דלה מ"יק משא"ל בשחוטי חון דפליג עם ר"ש פסק כר"ע (ביל טעות ול"ל בשחוטי חון דפליג עם ר"ש פסק כר"ע (ביל טעות ול"ל כר"ן (גריון), וראה בעמ' הקודם בליקוטים: וכו׳ (הגרי״ב): כון ל״ל פריך

: בליקוטים

הלכתה למשיחה. הרי קבע לנו הלכה הלריכה לנו לימות המשיח כשיבנה בית המקדש ועכשיו לא הולרכנו לה: א"ל הלכה קאמינא. האי דמיתמהנא קביעות יו הלכה הוא דמיתמהנא דמיגרס בעינן מיתני משניות ומחלוקת הלכות עבודה לפי שתורה היא ודרוש וקבל שכר אבל

קיבוע הלכה אינה אלא להורות הלכה

למעשה ועכשיו אינו נוהג: מתבר' קדשי עובדי כוכבים כו'. מפרש בגמ' וכשהתנדבום לגבוה קאמר: גבו' ס"ר כו'. מפרשה לקמיה: ואין מביחין נסכים. בפני עלמם בלח זבח כישראל שמתנדבין יין כדתנן במנחות (דף קד:): בכולן אני רואה. בכל הדברים הללו אני רואה בהדשי עובדי כוכבים להחמיר כבקדשי ישראל: שנחמר בהם לה'. דכתיב חים חים מבית ישראל וגו' (ויקרא כב) ודרשינן בהכל שוחטין (חוליו יג:) איש מה ת"ל איש איש לרבות את העובדי כוכבים שנודרים נדרים ונדבות כישראל: במה דברים אמורים. דאין מועלין בהן אתאן לת״ק: אבל בקדשי בדק הבים. עובד כוכבים שהתפים ז לבדק הבית: מועלין בו. ולקתן מפרש טעמה: דגמרינו מעילה חטח חטח מתרומה. כתיב במעילה וחטאה בשגגה וויהרא ה) וכתיב בתרומה ולא ישאו עליו חטא (שם כב) ובתרומה כתיב בתריה דהאי קרא ולא יחללו את קדשי בני ישראל: דבתרומה יאו כתיב בני ישראל. וינזרו יבו מקדשי בני ישראל (שם כב): תמורה יון. בהמה: למעשר בהמה. דכתיב במעשר והיה הוא ותמורתו (שם כו): ומעשר בהמה למעשר דגן. עשר תעשר ואמר מר בבכורות (דף נג:) בשני מעשרות הכתוב מדבר אחד מעשר בהמה ואחד מעשר דגו: דבר הלמד דו. מעשר בהמה הלמוד בהיקש שלא יהא נוהג בעובדי כוכבים חוזר ומלמד על התמורה בהיקש: מעשר דגן חולין הוא. ובכל התורה למדין למד מן הלמד חוץ מן הקדשים כדאמר באיזהו מקומו (לקמן מט:): הניחא למאן דאמר בתר מלמד אולינו. דאי מלמד חוליו אף על גב דלמד קדש למדים בו הלמד מן הלמד ופלוגתייהו באיזהו מקומן (שם): עובדי כוכבים לא מייחו. דלא איתרבו עובדי כוכבים אלא לנדרים ונדבות כדכתיב בקרא לכל נדריהם וגו' (ויקרא כב) וה"ה נמי דלא מייתו חובה הקבוע להם ביו זמן כגון עולת ראייה ושלמי חגיגה אלא לא פסיקא

ליה הואיל ומביאין עולה ושלמי נדבה אבל מעשר חטאת ואשם לא שייך בהו כלל: אורח. בפרשת נסכים כתיב בשלח לך כל האזרח יעשה ככה ומינה ילפינן לקמן בפרק כל התדיר (דף 65:) אזרח מלמד שמחנדבים נסכים יו ומביא בפני עלמן נדבה: ח"ל ככה. יעשה דתרומה קדשי מזבח הוא דגמרה יו דקדיש גופייהו כתרומה שאינן נפדין:

לשור שאחר שחובה חלויה בקרבן ל"ש ישראל ול"ש עובד כוכבים הלכך שלח דמי נסכיה יקרבו משלו ואם לאו מקריבים משל ליבור שתנאי ב"ד הוא במסכת שקלים [פ"ז ה"ג]: מ"ט כו'. אמילתיה דר"ש קאי אמעילה דקאמר אבל קדשי בדק הבית דעובדי כוכבים מועלין: וכי גמרה מעילה מסרומה. למעוטי עובדי כוכבים דומיא

במזיד לה׳ קדשים המיוחדים לה׳ וי״ל אסמכתא נינהו ועוד י״ל דר׳ ינאי לא איירי אלא בדבר הניתר לטהורים בחן אבל באימורים ועולה דהמעילה

הלבתא למשיחא. כי האי גוונא פריך בריט ד' מיתות (סנהדרין נא:) ותימה דבריש עשרה יוחסין (קדושין עב:) א"ר יהודה יח אמר רב הלכה כרבי יוסי דעתידין ממזרין ליטהר יש ושמא נפקא מינה עכשיו שלא להרחיק משפחות שאינן ידועות ובקדושין פירשתי ם במאי

פליגי רבי יוסי ורבנן בממזר ידוע או בשחין ידוע ובפ"ק דיומא (דף יג.) דפסיק כר׳ יוסים רחשון חוזר לעבודתו ושני אינו ראוי כו' נפקא מינה עכשיו בנשיה הו רחש ישיבה הו פרנס שנתמנה על הליבור ועבר מחמת אונס ועבר האונס ובפרק אלו דברים (פסחים סט:) דפסיק הלכה כר"ע דכל מלאכה שאפשר לעשותה מערב שבת אינה דוחה את השבת לענין פסח נפקא מינה בומן הזה לענין מילה ואע"ג דגבי מילה נמי פסיק הכי בהדיא (בשבת הלג.) מ"מ לאלומי פסקא דמילה פסק נמי גבי פסח הכי ובפ"ק דתענית (דף ד:) דפסיק רבי אלעזר הלכה כר"ג דאמר בשבעה במרחשון ומוקי לה התם בזמן שבית המקדש קיים נפקא מינה גם בזמן הזה לבני בבל דאית להו פירי בדברא כדקאמר התם הא לן והא להו ומיהו בסוף התכלת (מנחות נב:) קשה דפסיק רבי יוחנן כאבא יוסי בן דוסתאי גבי חביתי כ"ג ונראה דרב יוסף דוקאן דאית כאו ליה הכא ובסנהדרין (דף נא:) דאין לפסוק הלכתא למשיחא וה"ר חיים מפרש דלא פריך הלכתא למשיחה אלה היכה דהיכה תרתי שהוא למשיחא וגם עושה איסור בב דליכא נפקותא בהלכתא אלא על ידי איסור לא שייך לפסוק למשיחא ש:

שמעון. בגמרא לא תני בברייתה שוחט בחוץ והכה לה תני תמורה ונסכים דתני בברייתא וזה תימה וא"ת אי ר"ש ס"ל כרבי אליעזר בין דאמר פרק ואלו מנחות (דף עג:) דאין עובדי כוכבים מביאין אלא עולות א"כ מאי איריא קדשי עובדי כוכבים דאין חייבין עליהם משום פיגול נותר וטמא אפי׳ דישראל נמי דהא שמעינן ליה לר"ש בסוף דם שחיטה (כריתות כג:) דחין פיגול בעולין ואין נותר בעולין ול"ל דסבר לה כר" יוסי הגלילי דמביאין אפילו שלמים ועוד י"ל דבכריתות (דף יג: ודף כג:) מוכח דטעמא דר"ש משום דאין איסור חל על איסור וקדשי עובדי כוכבים

והשוחמן בחוץ פמור דברי ר'

שרו מדאורייתא כדתניא בגמרא לא נהנין מדרבנן ולא מועלין דגמר חט חט מתרומה ברו: רואה אני בכולן להחמיר שנאמר בהן לה'. פי׳ נקרא דאים אים דמרנינן עונדי כוכבים שנודרין כתיב לה׳ למימר שעובדי בהו כוכבים הם בכלל קדשי ה' משמע הכח דחיכה מעילה דחורייתה בקדשי מזבח וקשה דלה

איפריך בו מהכא לר' ינאי דאמר בפ' קדשי מזבח במעילה (דף טו.) דאין חייבין מעילה אלא על קדשי בדק הבית כדפריך התם יו ומשני כולהו מדרבנן ועוד תנן פ' אמרו לו (כרימות יג:) יש אוכל אכילה אחת וחייב עליה ארבע חטאות ואשם אחד ותו דשילהי כל הבשר (חולין דף קיו.) אמר ר' ינאי גופיה כאשר יורם וגו' מה פר כהן משיח יש בו מעילה אף שלמים יש בהן מעילה ותו דשילהי תמורה (דף לב:) א"ר ינאי גופיה אין מעילה מפורשת מן התורה אלא בעולה בלבד שנאמר

לא פקעה פשיטא דאיכא מעילה דאורייתא וקשה לי על זה אמאי לא משני במעילה הכי דכי פריך מטובא ולישני ביו באימורים: ואין עושין תמורה דאיתקש למעשר בהמה. גפרק קמא דממורה (דף ג.) דריש מדכמיב בריש עניינא דבר אל בני ישראל איש כי יפליא וגוים : ומעשר בהמה למעשר דגן. בככורות (דף נג:) אמרינן לא אימקש אלא לענין שנה: דומיא דתרומה דקדישא קדושת הגוף. וא"ת אוהרה לנהנה מקדשי בדק הבית מנין דתנן אלו הן הלוקין (מכות יג.) וחשיב הקדש שלא נפדה משמע דבר שיש לו פדיון והיינו קדשי בדה"ב

תורה אור השלם דַבּר אָל אַהַרֹן וְאָל בְּנִיוֹ וְאַל כְּל בְּנִי יִשְׁרְאל וְאִמּרְתְּ אֲלַהָם איש אִישׁ מבּית יְשְׁרָאל ומן הַגַּר בְּיִשְׂרְאל אֲשֶׁר יַקְרִיב קֶרְבְּנוֹ לְכָל נְדְרֵיהֶם וּלְכָל נדבותם אשר יקריבו ליהוה יקוה. 2. נָפָשׁ כִּי תִמְעל מָעל תַּחְטָאָה בִּשְׁנָנָה מִקְרְשִׁי יְיוֹוֶה וְתַבִּיא אֶת אֲשָׁמוֹ לִיהֹוֶה אֵיל תִּמִים מִן הַצֹּאן בְּעֶרְבְּךּ בֶּסֶף שְׁקְלִים בִּשַׁקַל הַקָּדַשׁ לָאָשָׁם:

ויקרא ה, טו ויקרא ה, טו גו וְשָׁמָרוּז אָת מִשְׁמֵרְתִּי וְלֹא יִשְׂאוּ עֲלָיו חֲטָא וּמֵתוּ בוֹ כִּי יחללהו אני יהוה מקדשם: ויקרא כב. ט

4. וְלֹא יְתִּלְלוֹּ אֶת קֶּרְשׁׁי בְּנֵי יִשְׂרָאַל אַת אֲשֶׁר יְרִימוּ לָיִדּוְּה: ויקרא כב, טו לָידּוּהָה: אַל אָתָרן וְאָל בְּנָיוּ 5. דַּבֵּר אָל אָתָרן וְאָל בְּנָיוּ וְינְבֶּוֹרוֹ מָלֶרְשׁי בְנִי יִשְׁרְאל וְלֹא יְרִנְּבְּוֹרוֹ מָקְדְשׁי בְנִי יִשְׁרְאל וְלֹא מְקְרִשׁים לִי אֲנִי יְּהְוֹה מְקְרִשׁים לִי אֲנִי יְּהְוֹה מִקְרָשׁים לָי אֲנִי יְהְוֹה מָרְבָּרָה מָבָּרָה יָצִשָּׁה בָּרָה אָת. 6. כָּל הָאֵוְרָח יֵצְשָׁה בָּרָה אָת

אַלָּה לְהַקְרִיב אַשָּׁה רִיחַ נִיחֹחַ במדבר טו, יג יהוה:

הגהות הב"ח

(ל) גמ' ובתרומה כתיב וכו': (מ) עם ובתורומה כתיכ וכרי. ישראל ולא עובדי כוכבים. נ"ב ע" לעיל דף טו ע"ב בתוספות ד"ה אלא למעוטי כו":

גליון הש"ם

רף קט ע"ב תוס' ד"ה והעלה: דף קט ע"ב מוס' ד"ה והענה: גם' שעון נסבים ד"ש."א פנסשונת מוחי בללאל לשכסוי סימן א' דף ט ע"ג כתב בכל ספרי עמיקי ודוקני אשר נמלאו בידי ל"ג דר"ש וכ"ל מדברי מוספות עכ"ל: שם דבתרומה כתיב בני ישראל. עיין קדושין דף מא ע״ב

מוספות ד"ה והנכרי: *) נדפס בליקוטים בעמ' הקודם

מוסף רש"י

הלכתא למשיחא. הלכה זו כשינאו ימות המשיח אינעריך לנו (סנהדרין נא:) לא נהגין ולא מרעליץ. שאם נהנה מהן לא מייתי קרבן מעילה, דלא דיינין ליה כשאר קדשים שהנהנה מהן מעל, משום דלא אסור בהנאה אלא מדרבנן דלא אסור בהנאה אלא מדרבנן כדלקמן: ה"ג ואין מביאין נסכים. ול"ג עליהן. והכי פירושו דאיו מביאיו נסכים של עכו"ם בפני ילחן מכירון נספים של עבו סבפרי עלמן כישראל שמחנדב נסכים בפני עלמן, אבל בהדי קרבנו מביאין, כדאמרינן במסכח שקלים שזו אחת מן התקנות שתיקנו ב"ד, דעכו"ם ששילח עולתו ודמי נסכיהן ממדינת שפים שתמו היתי מכיסן מתייתו הים מקבלין הימנו, אבל קרבנו ודאי טעון נסכים, דבהדי קרבנו מביא נסכים: רואה אני בכולן להחמיר. דלא נסנין ומועלין להחמיר. דלא נסנין ומועלין וחייבין עליהן משום פגול נותר וממא כשהן משוט פהול מתנ וממא כשאר קדשים, חוץ מן הנסכים דודאי אין מביאין: שנאמר בהן לה׳. לותר לך דריינין להו בתורת שאר קדשים דמועלין בהן וחייבין עליהן משום פנול כו' (חחורה ר: ג.). בד"א בקדשי מזבח. לעיל קמהדר ואמילתיה דת"ק, וה"ק גד"א מובח של עובדי כוכבים (שם ב.). דגמר מעילה חטא חטא מתרומה, מה מרומה אין מיחה נוהגת אלא במרומת ישראל, דבהדיא כמיב ולא ימללו את קדשי בני שראל, אף מעילה אינה נוהגת אלא בקדשי ישראל (עורבין ה:) אבל בקדשי ברק הבית. שהקדישו עב"ה מישר

שיצה מקובצת והשוחשן בחוץ פשור. אמר הרים דכי היכי דדרשינן בשחוטי חון כני ישראל תנווין על שחוטי חון ולא עוכדי כוככים, היינ נדרוש גבי הקרכן דדוקא בקרכן של כני ישראל הייבין על שחוטי חון לא בקרכן בעל שוב בשוח במור אבל קרבו שעו בשוח ביים אבל קרבו שעו נשבים. ואם שלח העסכים יהיה

הא לא ידעינן אזהרה במעילה אלא מגזירה שוה דחט חט מתרומה פ' הנשרפין (סנהדרין פד.) והאי תנא לא יליף אלא דומיא דתרומה וי"ל דהקדש

שלא נפדה לא מיירי בבדק הבית אלא בקדשי המזבח שהוממו דכיון דמעיקרא הוה בהו מעילה בשביל שהוממו לא פקעה המעילה ואכחי

ב). ומפרש המם מאי טעמא דכי גמרה מעילה חטא אמא אמרומה דומיא דמרומה דקדושת הגוף אבל קדושת דמים לא גמרינן מינה, ועעם זה מנאחי מפורש בזבחים והא עיקר שהרי בפירוש נשנה שם. ומפי המורה שמעהי דקדשי מזבח דעבו"ם לא מינו מובח בשנה של במשמה להדשי מובח במסים משורה (ב:) אבל בקדשי בדק הבית דעבו"ם לא מנינו הילוק הלכך מועלין בהן, זה שמעתי וראשון עיקר (שובין ה:) חט חט מתרומה. לרוב דברים היא למודה בין קדשי מזבח דעבו"ם לקדשי מובח דשבראל שאין חייבין עליהן משום פיגול נותר ועמא, כדאמריען בשמעתא קמיישא דמהור הביא במחום בבין המישה באובה מקדשי הילול חילול מטומאה. מה חילול האמור גבי טומאה שראל מילול מטומאה מה מילול השומאה. מה חילול הילור מילול משומאה של הילול מטומאה של הילול משומאה של הילול משומא הילול משומאה של הילול משומאה של הילול משומעלים הילול משומא של הילול משומאה של הילול משומים הילול משומים הילול משומים הילול משומאה של הילול משומאה של הילול משומא של הילול משומא משומא של הילול משומא הילול משומא בשמש הילול משומא הילול משומא של הילול משומא משומא הילול מיום הילול משומא הילול היל